

● Mustafa Erkenekli

Küçük Kıyamet

O gün güneş doğmadı, şafak aydınlanmadı,
O gün acı haberi duyanlar inanmadı.

İnanmak imkânsızdı sustu duyanın dili,
Yerle yeksan olmuştu ülkemin on bir ili.

“Sesimi duyan var mı?” sözü her taraftaydı,
“Ölmek mi zor kalmak mı?” insanlar araftaydı.

Gökten karla beraber adeta ölüm yağdı,
Bilen yoktu enkazda kimler ölü, kim sağdı.

Çaresizlik doluydu bomboş bakan gözlerde,
Temenni, dua vardı söylenen tüm sözlerde.

Üşüyünce insanlar yeniden eve girdi,
İkinci deprem oldu, niceleri can verdi.

Su gibi dalgalandı yer kabuğu o anda,
Sanki kıyamet koptu, ölüm vardı her yanda.

Yıkılırken binalar domino taşı gibi,
İnsanlar kaçıyordu mahşer telaşı gibi.

Birbirinden habersiz kardeş ile bacası,
Başımıza gelenler insanlığın acısı.

Kollarımız kalkmadı, ellerimiz yetmedi,
Öyle hale düştük ki para, para etmedi.

Akın etti insanlar; Ordu, Şırnak, Konya’dan,
Adeta yağmur gibi yardım yağdı dünyadan.

Heyhat ki depremzede denildi adımıza,
Var olsun Türk milleti, koştı imdadımıza.

Enkazların altında kalan canımız çoktu,
Gelenler gövdesini göçük altına soktu.

Vakit gece olunca çökse bile karanlık,
Çabalara fasıla verilmedi bir anlık.

Her sağ çıkan can ile umudu taze tuttuk,
Ölenleri gömerken kendimizi unuttuk.

Yıllarca anlatsak da tükenmez ki anımız,
Halen enkaz altında yatıyor insanımız.

İki koca ay geçti, çadırlarda kalan var,
Canımızı kurtardık, malımızda talan var.

Nasıl düzelir bilmem harabe her yanımız,
Şehrimize baktıkça yanıp tüter canımız.

Kâinatı yaratan yaşatmasın bir daha,
Herkesi esirgesin duam budur Allah'a.